

is az említett rendelkezés hatálya alá tartozik, hogy nem rendelkezik olyan engedéllyel, amely lehetővé tenné számára, hogy ilyen fogadásokat a letelepedése szerinti tagállamban tartózkodó személyek részére is kínálhasson, csupán olyan engedéllyel, amelynek alapján e szolgáltatásokat kizárólag az említett területen kívül nyújthatja.

2. Az EK 49. cikket úgy kell értelmezni, hogy abban az esetben, amikor a sportfogadások és lottójátékok terén regionális szintű állami monopóliumot vezettek be, amelynek a célja a játékhöz kapcsolódó túlzott kiadásokra való ösztönzés megelőzése és a játékfüggőség elleni küzdelem, és valamely nemzeti bíróság ennek ellenére megállapítja, hogy:

— más típusú szerencsejátékokat engedéllyel rendelkező magán-szolgáltatók is szervezhetnek, és

— az említett monopólium hatályán kívül eső, más típusú szerencsejátékok tekintetében, amelyek egyébként a függőség esetleges kialakulása szempontjából a monopólium hatálya alá tartozó játékoknál nagyobb veszélyt jelentenek, az illetékes hatóságok e játéktevékenységek fejlesztését és ösztönzését elősegítő jellegű, a kínálat bővítésére irányuló politikát folytatnak, többek között az ezekből származó bevételek maximalizálása érdekében;

az említett bíróság joggal juthat arra a következtetésre, hogy az ilyen monopólium nem alkalmas azon cél elérésére, amelyre tekintettel azt a játékokra alkalmas adó lehetőségek számának csökkentését és az e területen folytatott tevékenység korlátozását koherens és szisztematikus módon való elősegítése érdekében bevezették.

Az a körülmény, hogy az említett monopólium tárgyát képező szerencsejátékok a regionális, az említett egyéb típusú szerencsejátékok pedig a szövetségi hatóságok hatáskörébe tartoznak, ebből a szempontból nem releváns.

3. Az EK 49. cikket úgy kell értelmezni, hogy amikor valamely tagállamban a szerencsejátékok bizonyos típusainak kínálatát illetően előzetes közigazgatási engedélyezési rendszert vezetnek be, ez a rendszer, amely eltér a szolgáltatásnyújtásnak az említett rendelkezés által garantált szabadságától, csakis akkor felel meg az utóbbi rendelkezésből eredő követelményeknek, ha olyan objektív, hátrányos megkülönböztetéstől mentes és előre ismert szempontokon alapul, amelyek a nemzeti hatóságok mérlegelési jogkörének gyakorlását keretek közé szorítják annak érdekében, hogy az ne váljon önkényessé. Ezenfelül minden, ilyen eltérésen alapuló korlátozó intézkedés által hátrányosan érintett személy részére hatékony bírósági jogorvoslati eszközöket kell biztosítani.

4. Az EK 49. cikket úgy kell értelmezni, hogy az olyan nemzeti szabályozás, amely tiltja a szerencsejátékok interneten keresztül történő szervezését és közvetítését a játékhöz kapcsolódó túlzott mértékű kiadásokra való ösztönzés megelőzése, a játékfüggőség elleni küzdelem és a fiatalok védelme érdekében, főszabály szerint alkalmasnak tekinthető ezen törvényes célok elérésére, akkor is, ha e játékok kínálata hagyományosabb csatornákon továbbra is megengedett. Az a körülmény, hogy e tilalomhoz olyan átmeneti intézkedés társul, mint az alapeljárás tárgyát képező, még nem fosztja meg az említett tilalmat ezen alkalmasságától.

(¹) HL C 128., 2008.5.24.

A Bíróság (negyedik tanács) 2010. szeptember 9-i ítélete (a Landesgericht Linz (Ausztria) előzetes döntéshozatal iránti kérelme) — Ernst Engelmann elleni büntetőeljárás

(C-64/08. sz. ügy) (¹)

(Szolgáltatásnyújtás szabadsága — Letelepedés szabadsága — Szerencsejátékok kaszinókban történő működtetésére vonatkozó koncesszió rendszerét bevezető nemzeti szabályozás — Kizárólag a belföldön letelepedett részvénytársaságok számára fenntartott koncessziószerzés — Az összes koncesszió bármilyen versenyztetés nélkül történő odaítélése)

(2010/C 288/14)

Az eljárás nyelve: német

A kérdést előterjesztő bíróság

Landesgericht Linz

Az alap-büntetőeljárás résztvevője

Ernst Engelmann

Tárgy

A Landesgericht Linz előzetes döntéshozatal iránti kérelme — Az EK 43. és 49. cikk értelmezése — Nemzeti szabályozás, amely büntetőjogi szankció kilátásba helyezésével tiltja a szerencsejátékoknak az illetékes hatóság által adott koncesszió nélküli, játékkaszinókban történő szervezését, azonban lehetőséget ad ilyen koncesszió legfeljebb 15 évre szóló megszerzésére olyan, kizárólag belföldi székhelyű részvénytársaságoknak, amelyeknek nincs külföldön fióktelepe.

Rendelkező rész

1. Az EK 43. cikket úgy kell értelmezni, hogy azzal ellentétes az a tagállami szabályozás, amely a szerencsejátékok szerencsejáték-létesítményekben történő működtetését kizárólag az e tagállamban székhellyel rendelkező gazdasági szereplők számára tartja fenn.
2. Az EK 43. cikkből és az EK 49. cikkből eredő átláthatósági kötelezettség, valamint az egyenlő bánásmód és az állampolgárság alapján történő hátrányos megkülönböztetés tilalmának elvével ellentétes valamely tagállam területén a szerencsejáték-létesítmények működtetésére vonatkozó összes koncesszió bármiféle versenyzetetés nélkül történő megadása.

(¹) HL C 116., 2008.5.9.

A Bíróság (első tanács) 2010. szeptember 2-i ítélete — Az Európai Bizottság kontra Deutsche Post AG, Bundesverband Internationaler Express- und Kurierdienste eV, UPS Europe SA, Németországi Szövetségi Köztársaság

(C-399/08 P. sz. ügy) (¹)

(Fellebbezés — Az EK 87. cikk — Tagállamok által nyújtott támogatások — A Németországi Szövetségi Köztársaság által a Deutsche Post AG javára hozott intézkedések — Az EK 86. cikk — Általános gazdasági érdekű szolgáltatások — A háztól házig való csomagszállítás ágazatában folytatott veszteséges értékesítés üzletpolitikájából eredő többletköltségek ellentételezése — Előny fennállása — A Bizottság által alkalmazott vizsgálati módszer — Bizonyítási teher — Az EK 230. cikk — Az Elsőfokú Bíróság által gyakorolt bírósági felülvizsgálat terjedelme)

(2010/C 288/15)

Az eljárás nyelve: német

Felek

Fellebbező: az Európai Bizottság (képviselők: V. Kreuzschitz, J. Flett és B. Martenczuk meghatalmazottak)

A többi fél az eljárásban: Deutsche Post AG (képviselő: J. Sedemund Rechtsanwalt), Bundesverband Internationaler Express- und Kurierdienste eV (képviselő: R. Wojtek Rechtsanwalt), UPS Europe SA (képviselő: E. Henny advocaat), Németországi Szövetségi Köztársaság (képviselők: M. Lumma és B. Klein meghatalmazottak)

Tárgy

Az Elsőfokú Bíróság (kibővített harmadik tanács) T-266/02. sz., Deutsche Post kontra Bizottság ügyben 2008. július 1-jén hozott azon ítélete ellen benyújtott fellebbezés, amelyben az Elsőfokú Bíróság megsemmisítette a Németországi Szövetségi Köztársaság által a Deutsche Post AG javára hozott intézkedésekről szóló, 2002. június 19-i 2002/753/EK bizottsági határozatot (HL L 247., 27. o.), amely a támogatást a közös piaccal összeegyeztethetetlennek nyilvánította, és elrendelte annak visszatéríttetését — A háztól házig való csomagszállítási ágazatban folytatott veszteséges értékesítés politikájából eredő többletköltségek ellentételezése — Az EK 86. cikk (2) bekezdésének és a 87. cikk (1) bekezdésének, az EK 230. cikknek, valamint a Bíróság alapokmánya 36. cikkének megsértése — A megtámadott határozat alapjául szolgáló bizottsági érvelés konkrét hibájának megállapítása nélküli megsemmisítés — A Bizottság által a jogellenes támogatás fennállásának megállapításához alkalmazott módszer állítólagos jogellenességére vonatkozó indokolás hiánya

Rendelkező rész

1. A Bíróság a fellebbezést és a csatlakozó fellebbezéseket elutasítja.
2. Az Európai Közösségek Bizottsága maga viseli saját költségeit, valamint köteles viselni a Deutsche Post AG-nek a jelen fellebbezéssel összefüggésben felmerült költségeit is.
3. A Bundesverband Internationaler Express- und Kurierdienste eV és a UPS Europe SA maga viseli a fellebbezéssel összefüggésben felmerült saját költségeit.
4. A Deutsche Post AG, a Bundesverband Internationaler Express- und Kurierdienste eV és a UPS Europe SA maga viseli a csatlakozó fellebbezésekkel összefüggésben felmerült saját költségeit.
5. A Németországi Szövetségi Köztársaság maga viseli saját költségeit.

(¹) HL C 301., 2008.11.22.